

Prolog

Planety se zmocnilo chvění.

Přeběhlo po ní jako smrt, propuklo v mocné vlně, kdysi pohřbené hluboko v jejím jádru, začalo se rozpínat sacharínovou atmosférou, až otřáslo samotnými hvězdami. Ve středu zeměměřesení stál Sidious, s jednou rukou elegantně položenou na naleštěném parapetu z průsvitného materiálu, jako nádoba přeplněná k prasknutí. Síla v něm byla tak mocná, až se bál, že v ní zmizí a už se nikdy nevrátí. Ale tento okamžik neznamenal konec, nýbrž pravý začátek, který dlouho odkládal; šlo spíše o přeměnu než o nabytí nové moci – o důležitý posun.

Z jeho myslí se vynořila země hlasů, blízkých i vzdálených, současných i z pradávne minulosti. Hlasy stoupaly a pronášely chválu, ohlašovaly jeho vládu a oslavovaly nástup nového řádu. Pozvedl žluté oči k obloze, viděl zářivé, chvějící se hvězdy, a v hloubi svého bytí cítil, že si ho vyvolila moc temné strany.

Pomalou, téměř neochotně, se vrátil zpět k sobě a spočinul zrakem na svých pěstěných rukou. Zpět v přítomnosti zaznamenal, že se mu zrychlilo dýchání; místnost za ním mezitím obnovovala svůj pořádek. Vzduchotechnika tiše hučela a drahé nástěnné tapiserie se v jejím vánku lehce vlnily. Z vláken vzácných koberců se oddělovaly rozlité tekutiny. Kolem projížděl očividně zmatený droid. Sidious se otočil, aby zhodnotil nepořádek: starožitný nábytek byl převrácený, zarámovaná umělecká díla visela nakřivo. Jako by se tudy prohnala větrná smršť. Socha Yanjona, jednoho ze čtyř zákonodárců a mudrců z Dwartii, ležela na podlaze tváří dolů.

Kousek, po kterém Sidious tajně prahнул.

Ležel tam také Plagueis: štíhlé končetiny měl rozhozené

a prodlouženou hlavu otočenou na stranu. Oblečený v plné parádě, jako by se chystal strávit noc ve městě.

A teď byl mrtvý.

Nebo nebyl?

Sidious se zmocnila nejistota a do očí se mu vrátil hněv. Vyvolal to chvění on sám, nebo jde o varování?

Bylo možné, že ho ten prohnaný Muun oklamal? Co když Plagueis našel klíč k nesmrtelnosti a přece jen přežil? Možná že pro tak moudrou bytost by to znamenalo jen nepatrný krok – pro někoho, kdo stavěl Velký plán nade vše ostatní. Nechal se Plagueis chytit do vlastnoručně utkané sítě žárlivosti a touze vlastnit ostatní, stal se obětí vlastních konstrukcí a slabostí?

Kdyby se neobával o vlastní bezpečnost, byl by ho Sidious i litoval.

Obával se přistoupit k mrtvole svého bývalého mistra, použít tedy Sílu, aby obrátil starého Muuna na záda. Z tohoto úhlu vypadal Plagueis skoro jako tehdy, kdy ho Sidious poprvé potkal, před několika desetiletími: hladká, bezvlasá lebka; hrbolatý nos se zpoštělým můstkem, jako by ho tam udeřila koule, a s ostrou špičkou dotýkající se téměř až horního rtu; vystřčená spodní čelist; zapadlé oči stále přetékající hrozbou – byly to fyzické rysy, na jaké lze u Muunů narazit zřídka. Ale Plagueis nikdy nebyl obyčejný Muun, a už vůbec ne obyčejná bytost jakéhokoli druhu.

Sidious se k němu opatrně natáhl v Síle. Při bližším ohledání viděl, že Plagueisovo už modrající tělo je hladké a rysy ve tváři uvolněné.

Vzdáleně si uvědomoval hučení vzduchotechniky a zvuky z vnějšího světa pronikající do luxusního obydlí a zůstával nadále bdělý. Pak se s úlevou narovnal do plné výšky a vydechl. Nešlo o žádný sithský trik. Bytost, která ho přivedla k Síle, byla mrtvá.

Pobaveně přimhouřil oči.

Muun mohl prožít dalších sto let nezměněn. Mohl žít věčně, pokud by se mu podařilo uspět. Ale nakonec – přestože mohl zachránit před smrtí ostatní – nedokázal zachránit ani sám sebe.

Sidiousova hrud' se nadmula pocitem dobře vykonané práce a myšlenky se volně rozběhly.

Nu, nebylo to ani zdaleka tak hrozné, jak jsme si mysleli...